

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

נזיר דף סה.

מצא שלשה קברים - שהנקברים שם קבורים כמתי ישראל, באופנים דלהלן מה דינם?

לענין שכונת קברות ¹	לענין עפר תפוסה	
לת"ק ולר"ע: אין להם ³ לר' ישבב: ביקש לעשות	יש להם	אחד ידוע שהיה שם קבר ² , ושנים שנמצאו תחילה. או להיפך
יש להם	יש להם	שלשה ידועים שהיה שם קבר, או שלשה שנמצאו תחילה

מה שיעור עפר תפוסה שיש ליטול עם המת כשמעבירו?

מקרקע בתולה	מעפר התיחוח	
חופר בה ג' אצבעות	כל עפר תיחוח	לר' אלעזר, ולר' יוחנן בשם בן עזאי
לא נוטל כלום	כל עפר תיחוח ⁴	לר' אלעזר בר' צדוק

נזיר דף סה:

היה בודק בשדה, ומצא מת ופינהו כדין, ושוב מצא מת ופינהו כדין. ומצא מת שלישי⁵?

האם צריך להחזיר השנים	האם מפנה את השלישי	
אינו מחזיר	אינו מפנה	לרבא בלישנא קמא
אינו מחזיר	מפנה לו ⁶	לאיכא דאמרי ברבא

¹ דהיינו שניכר שהיה כאן בית קברות קבוע וממילא אסור לפנותם אותם, דמת קבוע קונה מקומו.

² פי', שידוע שהיה שם קבור יהודי, אבל לא ידוע אם נקבר שם בקביעות או רק ללפי שעה. אכן אם ידוע שנקבר שם בקביעות, אסור לפנותו.

³ ובתוס' (בד"ה אחד), הביאו בשם רשב"ם דהוא גזרת הכתוב. ובשם ר"י הביאו, דכיון שאחד ידוע והשנים לא ידועים או להיפך, י"ל דאם איתא שהיתה שם הקבורה בקביעות, א"כ כמו שידוע מהאחד כך היה לידע גם מהשנים, או להיפך כשם שידוע מהשנים כך היה צריך לדעת גם מהשלישי, ומזה שלא היו כולם ידועים - ש"מ שאין זה בית קברות.

⁴ וה"ה שנוטל עמו את הקיסמין - דהיינו מה שנפורר מהארון המת. וכן את הקססות, שהם גושי האדמה שם שנדבק בהן מן הדם ומן המוהל של המת. אבל לא נוטל דברים ודאים שאינם משל המת שאינם מטמאים.

⁵ שבזה היה הדין שאם לא היה מפנה קודם את השנים הראשונים שמצא היתה כאן שכונת קברות. והספק הוא, האם גם באופן כזה אמרינן שכונת קברות.

⁶ דכיון שכבר ניתנה רשות לפנות לשנים הראשונים - שהרי פינה אותם כדין, משום שלא ידע שיש כאן שכונת קברות, לכן מותר לו לפנות גם את השלישי. אכן מקשה הגמ', למה באמת לא משוים להם מעתה שכונת קברות, דהרי נתברר למפרע שהיה כאן בית קברות. ותירצה הגמ' כדברי ריש לקיש שאמר "עילא מצאו וטיהרו את ארץ ישראל", דהיינו בסבה קלה מתירים חכמים לפנות כדי להרבות את מקום הטהרה בא"י ושלא יכשלו בו כהנים ועושי טהרות.

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

נזיר דף סה:

ספק נגעים מה דינו? [תוד"ה אי].

משנזקק לטומאה	בתחילה עד שלא נזקק לטומאה	
ספקו טמא - אוקמיה אחזקתו	ספקו טהור -	למשנתנו, לת"ק דר' יהושע
ספקו טהור - מקרא ¹	מסברא דאוקמיה אחזקתו	לר' יהושע

מתי בודקין את הזב בשבעה דרכים, ומתי לא?

ומנלן	מתי בודקים	
דראיה ג' הוקש לנקבה ³	משנזקק לטומאה אחר ראייה ב' אין בודקים ²	לתנא דמתניתין, לר' נתן
דריש "את" ⁴	בשלישית בודקים ברביעים לא	לר' אליעזר

¹ כן פירשו התוס' דר' יהושע ס"ל לטהר גם בנזקק לטומאה, ולכך בספק אם קדמה בהרת לשער לבן (שאז יש לטמא) או שער לבן קדם לבהרת (שאז יש לטהר), בשתי הספקות הדין שטהור - אפי' אם כבר נזקק לטומאה. דדרשינן כדרשת רב יהודה אמר רב, מדכתיב (ויקרא יג:נט) "לטהרו או לטמאו" שפתח הכתוב בטהרה, ללמדך שספק - טהור. אבל בכה"ג שלא נזקק לטומאה, לא צריך קרא, דפשיטא שטהור דהרי יש להעמידו על חזקת טהור.

² הדין בזב שכבר אחר ראייה שניה הוא טמא גמור, רק שאין מביא קרבן רק בראיה שלישית. וכיון שכן חשוב הוא נזקק לטומאה אחר ראייה שניה, ולכך ספקו טמא, דהיינו שאם ראה שכבת זרע אפי' שהיה מחמת אונסו - דהיינו מחמת אחד מהשבעה דברים האלו, דנים לו בטומאה מפני שרגלים לדבר.

³ דכתיב (ויקרא טו: לג) "והזב את זובו לזכר לנקבה", ודרשינן, "הזב" - ראייה ראשונה, "זובו" - ראייה שניה, ובשלישית הוקש לנקבה, וכמו שלא בודקים נקבה אם ראתה דם באונס או לא, דבכל ענין טמאה, כך זב בראיה שלישית.

⁴ פי', דריש תוספת ה"את" שבקרא ד"והזב את זובו לזכר לנקבה" ונוסף עוד אחד, וה"ק: "הזב" חדא, "את" תרתי, "זובו" תלתא" וברביעי הוקש לנקבה. הרי שרק ברביעית לא בודקים אותו כמו שלא בודקים בנקבה.